

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Διήγημα

— Στείλέ μου τὸν κ. Χάρδη.

Ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης ὀργίλως ἄφησε τὸν φωνητήριον σωλήνα, καὶ ἐκραξέ μονολογῶν : « Διὰ τί κι' αὐτοὶ οἱ βάναιστοι ἐργάται τοῦ Κρέσσων δὲν ἤσαν ἄλλοι καὶ ἄλλοι ἀτάλληλοι διὰ τὴν ἐπιθυμάνουσαν τὰ παράπονα τῶν ; » Ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης δὲν ἤθελε νὰ εἶνε παράξενος, ἀλλ' ἐπέθυμει οἱ ἐργάται τῶν μεγάλων κλωστηρίων τοῦ Κρέσσων νὰ μὴ εἶχαν ἐκλέξῃ διὰ τὴν ἀπεργίαν τῶν ἐποχῆν, καθ' ἣν αἱ εἰδήσεις ἐπλημμύρουν τὴν ἐφημερίδα καὶ ἐκτάκτως δραστήριος πολιτικὸς ἀγὼν ἤρχιζεν.

Ἐκατομμύρια δολλαρίων ἦσαν τοποθετημένα εἰς τὰ ἐργοστάσια τοῦ Κρέσσων, καὶ αἶφνης τὰ κλωστήρια εὐρέθησαν μίαν ἡμέραν κλειστά. Ὅσον δυσχερὴς καὶ ἂν ἦτο ἡ περίστασις διὰ τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν κλωστηρίων, ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης ἠσθάνετο ὅτι ἦτο δυσχερεστέρα ἀκόμη διὰ τὴν ἐφημερίδα, ν' ἀναγκασθῇ νὰ στείλῃ ἔξω ἕνα τῶν καλλιτέρων συντακτῶν τῆς ἀκριβῶς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον.

Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον μὲ τὴν χειρονομίαν ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ὁ ἐγκέφαλος εἶνε παραπολύ σκοτισμένος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην νεανίας τις δροσερός καὶ εὐκίνητος, μόλις ὑπερβάς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, θαρραλέος καὶ ἐλεύθερος τὸ ἦθος, ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Ἐλα ἐδῶ, κύριε Χάρδη. Ἐγὼ νὰ σὲ στείλω ἔξω εἰς εἰδικὴν ἀποστολήν. Αὐτοὶ οἱ αἰώνιοι κλωστοὶ καὶ ὑφανταὶ τοῦ Κρέσσων ἔκαμαν ἀπεργίαν. Θέλω νὰ ὑπάγῃς ἐπὶ τοῦ τόπου μὲ τὸ πρῶτον τραῖνον αὐριον πρωί. Εἰξεύρεις εἰς τοιαύτην περίστασιν δὲν θέλω νὰ μείνῃ ὁ « Μαγνήτης » ὀπίσω, καὶ περιττὸν νὰ σοῦ εἶπω ὅτι ὁ « Μαγνήτης » θέλει τὴν ἀλήθειαν ὅλην περὶ τούτου. Αὐτὸς εἶνε εἰς λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον σὲ στέλλω.

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Μετὰ χαρᾶς θὰ ὑπάγω.

— Θὰ βάλω κάποιον ἄλλον εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ συνταγματάρχου Βέντων εἰς τὸ δέκατον διαμέρισμα. Καί, Χάρδη...

— Καλά.

— Ἐπίστρεψε αὐριον βράδυ, ἂν ἠμπορέσης. Ἄν δὲν ἠμπορέσης, τηλεγράφησέ μου ἐκθεσιν ἀκριβῆ.

Ὁ Χάρδης ἦτο ἐμπλεὺς ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὸ ἔργον του. Ἠγάλλετο παιδικῶς διὰ τὴν σπουδαίαν ἀποστολήν τὴν ἀνατεθεῖσαν οὕτως αὐτῷ ἠξευρεν ὅτι εὐσυνειδήτως ἐκτέλεσις τοιοῦτου καθήκοντος θὰ συνέτεινεν εἰς τὴν προαγωγὴν του.

Ὅταν ὁ εἰδικὸς ἀνταποκριτὴς τοῦ « Ἡμερη-

σίου Μαγνήτου » κατέβη ἀπὸ τὸ κατ' εὐθείαν τραῖνον τῆς πρωίας εἰς τὴν πόλιν Κρέσσωνα, αἱ ἡλακάται καὶ οἱ κλωστοὶ ἔμενον ἀργοί· τὰ ἐργαστήρια ἦσαν ἔρημα· οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων, τῶν ταχθέντων φρουρῶν τῆς ἰδιοκτησίας ἦτο ἐκεῖ· πράκτορες καὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι εὐρίσκοντο ἐν συμβουλίῳ εἰς τὰ γραφεῖα καὶ τὰ λογιστήρια· ὀργίλοι καὶ δυσηρεστημένοι ἐργάται ἦσαν συνηθροισμένοι πρὸς τὰς γωνίας τῆς ὁδοῦ.

Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ὁ Χάρδης ἔτρεχεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, προκαλῶν τὰς ἐκμυστηρεῦσις τῶν διευθυντῶν τῶν κλωστηρίων διὰ τοῦ ἐλευθέρου καὶ ἀξιοπρεποῦς παραστήματός του, καὶ τὰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀπεργίας διὰ τῆς πασιφανοῦς εἰλικρινείας του καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ κατ' εὐθείαν τραίνου τῆς ἐσπέρας· καὶ ὅταν ἀνῆλθεν εἰς τὸ τραῖνον, εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ τέταρτον, ἡ ἐκθεσίς του περὶ τῶν συμβάντων ἦτο ἤδη σχεδὸν συμπεπληρωμένη.

Ἦτο τὸ θαυμῶν φῶς τῆς λυχνίας τοῦ βαγονίου ἔγραφεν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σημειώσεις, βέβαιος περὶ θριάμβου. Αἱ ἄλλαι ἐφημερίδες, καθὼς ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ, ἠρκέσθησαν εἰς τὰς ἐκδουλεύσεις ἀνεπαρκῶν ἐγγυρῶν ἀνταποκριτῶν πρὸς περιγραφὴν τοῦ πράγματος.

Τὸ τραῖνον ἔτρεχεν ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους. Οἱ σπινθηρὲς ἵπαντο ὀπίσω ἀπὸ τῆς καπιζούσης μηχανῆς εἰς χρυσαῖ ψήγματα, ὡς ἡ οὐρὰ κομήτου, καὶ αἱ ὕλοι ἐκρότουν θορυβωδῶς ἐπὶ τῶν θυρίδων. Ὁ Χάρδης εἰργάζετο, συγκεντρῶν ὅλην τὴν δυνάμιν του, φιλοτιμούμενος νὰ περιβάλλῃ μὲ γραφικότητα τὴν περὶ τῆς ἀπεργίας ἐκθεσιν.

Τὰ φῶτα τῆς πόλεως Βέντωνος ἔφεγγον, μόνον δύο ἢ τρία μίλια ἀπέχοντα, ὅταν ἡ συρίκτρα ἐσήμανεν ἄγριον, ὄξυν συριγμὸν κινδύνου· τότε ἐπῆλθε σύρραξις, θανάσιμος κρότος, θραῦσις καὶ κωδωνισμὸς ὑάλων, ροῖθδος σιδήρου καὶ χάλυθος, καὶ μεθ' ὅλους τοὺς κρότους τούτους, κραυγαὶ ἀνθρωπίνης ἀγωνίας.

Τὸ ταχύ τραῖνον, μὲ τὸ ἀνθρώπινον φορτίον του, φύρδην μίγδην ἐρριμμένον, καθειργμένον, πνιγόμενον, νεκρὸν ἢ θνήσκον, ἔκειτο ἀδρανὲς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ναυάγιον τῆς ξηρᾶς ἐν νυκτὶ θέρους.

Ἦτο ἡ παλαιὰ ἱστορία. Κάποιος θὰ ἔκαμε λάθος, καὶ οἱ καρποὶ τοῦ λάθους ἐδρέποντο εἰς ἀνθρωπίνους ζωάς· τὸ τραῖνον ἐν πλήρει ταχύτητι εἶχε κάμη λάθος εἰς τὴν γραμμὴν, προσέκρουσεν ἐπὶ τῆς φορτηγοῦ, καὶ ἀνατραπὲν κατέκειτο εἰς πυρὰν συντετριμμένων βαγονίων.

Ὁ Τὼμ Χάρδης εἶχε πλακωθῆ ὑπὸ χονδρῶν συντριμμάτων ὑάλου, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ἠγέρθη μὲ ἀτελῆ συνειδήσιν καταστροφῆς,

ΑΡΚΑΔΕΣ ΑΙΓΟΒΟΣΚΟΙ

ἤτις δὲν ἄφηνε τόπον δι' ἄμεσον αἰσθησιν πόνου. Ἐσυλλογίσθη τὴν μητέρα του· εἶτα, τὴν ἐφημερίδα του. Ἡ σκέψις αὕτη τὸν ἐπανήγαγεν εἰς τὴν συνειδήσιν ὅτι εἶχεν ἐργασίαν νὰ κάμη· καὶ ἐν τῇ αἰφνιδίᾳ ἐξεγέρσει εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ παρόντος, ἠσθάνετο ὅτι τὰ γόνατά του ἦσαν τόσον αἰμωδιασμένα, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῆ, καὶ ὅτι πόνοι διέτρεχον τὸ σῶμά του, ἄμετροι πόνοι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπιτεινόμενοι.

Ἐκινήθη βραδέως, καὶ θὰ ἐκραύγαζεν, ἀλλ' αἱ διαπεραστικά· κραυγαὶ τοῦ ἄλγους περὶ αὐτὸν τὸν ἐκράτησαν ἐν αἰσχύρῃ. Ἡ χεὶρ του ἐσφιγγεν ἀκόμη νευρικῶς τὸ σημειωματάριον καὶ τὸ μολυβδοκόκκον.

Ἄνθρωποι ἐπλησίασαν μὲ φανούς. Τοὺς ἐφώναξε καὶ ἤλθαν πρὸς αὐτόν, καὶ ἠλάφρωσαν τὰς κνήμας του ἀπὸ τὴν πίεσιν, ἀναμένοντες νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τῶν συντριμμάτων.

— Δὲν εἰζεύρω τί τρέχει, εἶπεν ὀδυνηρῶς, ἀλλ' εἶμαι βαρεμένος κᾶπου. Δὲν εἰμφορῶ νὰ κινηθῶ μόνος. Μὲ βοηθεῖτε :

Ἀπεκομίσθη καὶ ἀπετέθη ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους. Φιάλη τις ἐδόθη εἰς τὸ στόμα του, καὶ μὲ ὀλίγας σταγόνας ἀνέλαβε δυνάμεις.

— Ποῦ εἶμεθα ; εἶπεν. Εἶναι τηλεγραφεῖον ἐδῶ σιμά :

Εἰς τῶν ἀνδρῶν, ὅστις ἔμεινεν ἐπὶ λεπτόν πλησίον του, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἐχρειάζετο τίποτε, ἀπήνητησεν.

— Εἶνε ἡ Βέντων ἐδῶ σιμά.

— Θέλω νὰ στείλω ἐν τηλεγράφημα· γρήγορα. Εἶνε τῆς μεγίστης σπουδαιότητος.

— Καλὸν νὰ εἶνε σύντομον. Θὰ ἔχῃ πολὺ δουλειὰ ἀπόψε ὁ τηλεγραφετής. Ἐδῶ !

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐφώναξε παιδιὰ τινα ἐκ τῆς παρακειμένης ἐπαύλειος.

— Παιδί μου, εἰμφορεῖς νὰ φανῆς χρήσιμος. Ἴδου ἓνας ἄνθρωπος πληγωμένος, ὅστις ἔχει ἀνάγκην νὰ στείλῃ ἐν τηλεγράφημα. Θὰ εἶνε καὶ ἄλλαι ὑπηρεσίαι, τὰς ὁποίας εἰμφορεῖς νὰ κάμῃς εἰς τὴν πόλιν. Οἱ ἄνδρες χρειάζονται ὅλοι ἐδῶ.

Ὁ παῖς, μὲ τὸ πρόσωπον λευκὸν καὶ τὰ ὄμματα πρησμένα ἐκ τῆς φρίκης τῶν σκηνῶν τὰς ὁποίας περὶ αὐτόν ἐβλεπεν, ἤλθε καὶ ἔστη παρὰ τὸν Τῶμ, ὅστις ἔγραψε μετὰ δυσκολίας τὴν διεύθυνσιν, καὶ ἔσχιζεν ἀπὸ τοῦ χαρτοφυλακίου του τὰ φύλλα. Ἐγχειρίζων αὐτὰ εἰς τὸν παιδα, εἶπεν :

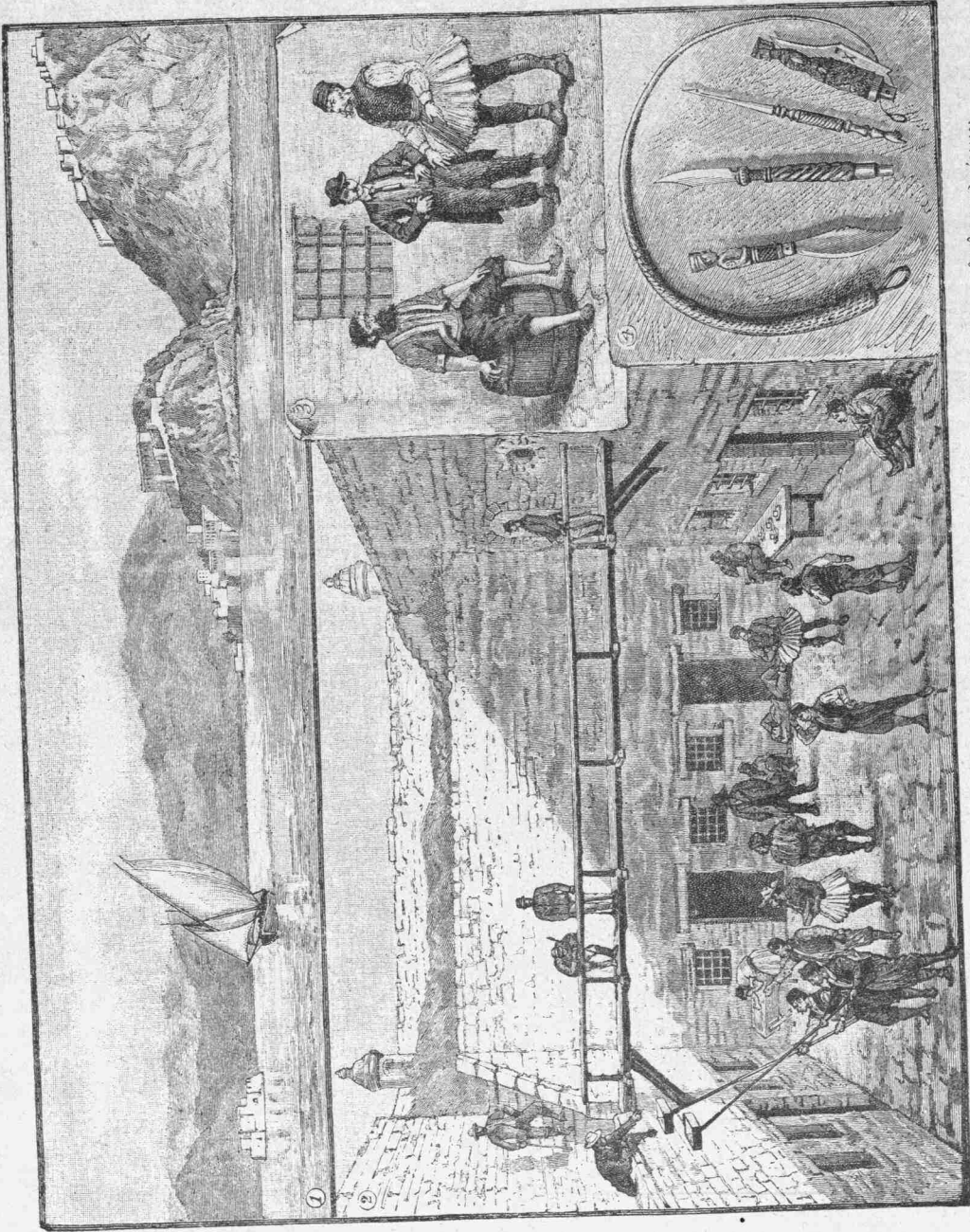
— Εἰπὲ εἰς τὸν τηλεγραφετὴν νὰ στείλῃ ὅσα εἰμφορεῖ ἀπὸ αὐτὰ πρὸ τῶν δύομισυ μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

Εἶτα προσέθηκε, «περίμενε», καὶ ἔγραψεν ἐν σπουδῇ :

«Ἐκ Κρέσσωνος ἔξπρὸς 7 καὶ τέταρτον συνεκρούση φορτηγὸν τραῖνον ἀρκτικῶς Βέντωνος ἀπόψε ἐννέα, καὶ κατεστράφη ὀλοτελῶς».

Ἴατρος τις ἐπλησίασε καὶ ἐστάθη νὰ ἴδῃ τὸν Χάρδην :

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

1) Τό Ν ἰσπλιον ἀπὸ τῆς θαλάσσης. 2) Ἡ φυλακὴ τοῦ Μελιτιῶδου. 3) Δομάτιον φυλακισμένων.
4) Ἔργα φυλακισμένων

— Μὴν ἐκτυπήσατε κακά ;

— Δὲν φαίνομαι νὰ εἶμαι κτυπημένος ἐξωτερικῶς, εἶπεν ὁ Χάρδης, ἀλλὰ δριμύεις πόνους αἰσθάνομαι εἰς ὅλον τὸ σῶμά μου, καὶ δὲν εἰμπαρῶ νὰ σαλεύσω.

Ὁ ἰατρός, σοβαρὸς καὶ συμποῶν, ἔκυψε, καὶ διὰ ταχείας, ἐπιδειξίου ἀφῆς ἐξήτασε τὸν νέον. Ἐπρόβαλεν αὐτῷ τινὰς ἐρωτήσεις καὶ ἔσεισε σύνουος τὴν κεφαλήν. Τὸ συμπαθὲς καὶ ἀνδρείον πρόσωπον τοῦ νέου, περιαλγές, τὸν συνεκίνησε.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Τῶμ ἔκαμε ταχείας τινὰς ἐρωτήσεις εἰς τὸν δόκτωρα περὶ τῆς συμφορᾶς, προσθέτων αὐτὰς πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τηλεγραφήματός του. Εἶτα εἶπεν ἡσύχως :

— Πῶς μ' εὐρίσκετε, δόκτωρ ;

— Εἰμπαροεῖτε νὰ ὑποφέρετε τὴν ἀλήθειαν ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ἐννοεῖτε ὅτι πηγαίνω ; Μάλιστα, εἰμπαρῶ, τὴν ὑποφέρω. Καὶ τελειῶν γρήγορα ;

— Πολὺ γρήγορα, φοβοῦμαι.

— Δόκτωρ, τὸ ὄνομά μου εἶνε Χάρδης, Θωμᾶς Χάρδης. Εἶμαι ρεπόρτερ τοῦ « Ἡμερησίου Μαγνήτου ». Ἐπέστρεφα εἰς τὴν πόλιν μὲ περιγραφήν τῶν ἀπεργιῶν τῆς Κρέσσωνος. Πρέπει ἢ περιγραφή αὕτη νὰ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ « Μαγνήτου » πρὸ τῶν δυόμισυ μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἐδῶ ἔχω γράψει ἀφήγησιν τοῦ συμβάντος τούτου. Μοῦ διηγήθητε σχεδὸν τὰ πάντα, ἐκτὸς τῶν ὀνομάτων τῶν νεκρῶν καὶ πληγωμένων. Αὐτὰ δὲν δύναμαι νὰ τὰ μάθω. Δόκτωρ, θὰ φροντίσετε ὥστε ἡ ἐφημερίς μου νὰ λάβῃ τὰ ὀνόματα ταῦτα ; Εἰμπαρῶ νὰ σᾶς δώσω αὐτὸ τὸ βάρος ; Δὲν θέλω ν' ἀδικήσω τὴν ἐφημερίδα μου.

Ὁ δόκτωρ Μαίης ἤξευρεν ὅτι θὰ εἶχε νύκτα ἀγωνιώδους ἐργασίας πρὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ τὴν χάριν ταύτην εἰς τὸν τραυματίαν. Ἡ αἴτησις, διὰ τοιούτων λόγων ἐκφραζομένη, ἐκ πάσχοντος προερχομένη, τόσον παράδοξος καὶ ἀλλόκοτος κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ ταχέως ἐκπερομένη, ὡς παρά τινος οὐ ἡ μὲν ζωὴ εἶνε βραχεῖα τὸ δὲ ἔργον σπουδαιότατον, μεγάλως τὸν συνεκίνησε.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ ἰατρός, θὰ φροντίσω νὰ γείνη.

— ὦ ! σᾶς εὐχαριστῶ, ἰατρέ, εἶπεν ὁ Χάρδης μὲ φωνὴν ἐν ἧ ὑπῆρχε χορδὴ θριάμβου· τὸ ὄνομά σας εἶνε ;

— Μαίης.

Ὁ Τῶμ ἐπρόσθεσεν ὀλίγας γραμμὰς εἰς τὸ τηλεγράφημά του.

« Ἀδυνατῶ πέμψαι κατάλογον νεκρῶν καὶ πληγωμένων. Δόκτωρ Μαίης πέμψει. Τοῦτο ὕστατον τηλεγράφημά μου. Ἀσπασθῆτε μητέρα. Ὑγιάνετε. — Χάρδης. »

Ἐνῶ ὁ παῖς ἐλάμβανε τὸ συμπληρωθὲν τηλεγράφημα, ὁ Χάρδης εἶπεν :

— Εἰπέ τοῦ τηλεγραφοῦ ὅτι ἄφησα χρήματα εἰς χεῖρας τοῦ δόκτωρος Μαίης διὰ νὰ πληρώσῃ διὰ τὴν διαβίβασιν. Ὁ « Μαγνήτης » θὰ δώσῃ ὅ,τι ἄλλο ἀπαιτεῖται δι' αὐτὰ ὅλα.

Ὁ δόκτωρ ἐπρόσθεσε μίαν λέξιν ἐπικυρωτικὴν πρὸς τὸν παῖδα, καὶ τὸν ἐξέπεμψεν ἐν μέσῳ τοῦ σκότους.

— Ἰατρέ, θὰ εὐρητε εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου χρήματα ἀρετὰ δι' ὅλα τὰ ἐξόδα. Λάβετέ το καὶ πληρώσατε ὅ,τι χρειασθῇ. Μὴ σᾶς μέλη δι' ἐμέ. Ἄλλοι ἔχουν μεγαλειτέραν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν συνδρομὴν σας. Δὲν ἤμποροῦσα νὰ κάμω τίποτε ἄλλο τώρα· ἐπροσπάθησα ὅ,τι ἠμπόρεσα... διὰ τὴν ἐφημερίδα μου.

Ἡ φωνὴ τοῦ Χάρδη εἶχε καταπέσει σχεδὸν εἰς ψίθυρον καὶ ἀνέπνεε μετὰ πόνου. Αἶφνης ἡ πνοὴ ἐξέλιπε καὶ διὰ μιᾶς ἔμεινε νεκρὸς.

Τὸ ἔργον τῆς βοήθειας τῶν τραυματιῶν καὶ τῆς ἀποκομιδῆς τῶν νεκρῶν ἐξηκολούθει περὶ τὸ σῶμα τοῦ Τῶμ, ἀφειθὲν μόνον.

Ἦτο δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ « Μαγνήτου ». Ὁ κρότος τῶν πολυπλόκων μηχανῶν ἀνήγγελλεν ὅτι τὰ πρῶτα δοκίμια μετεβιβάζοντο κάτω, εἰς τὸ στερεοτυπεῖον.

Ὁ τηλεγραφεὶτὴς ἐπερίμενε παρὰ τὸ ἠλεκτρικὸν κλειθρὸν του. Ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης ἄφησε κατὰ μέρος τὸ τελευταῖον δοκίμιον τοῦ χονδροῦ χάρτου, καὶ κυττάζων διὰ τοῦ παραθύρου μεταξὺ τοῦ γραφείου του καὶ τοῦ θαλάμου τοῦ τηλεγραφεῖτου, ἠρώτησε δι' εἰκοστὴν φορὰν τὴν νύκτα ἐκείνην ἂν ἦλθε τίποτε ἀπὸ τὴν Κρέσσωνα· ἔλαβε δὲ ἀπάντησιν ἀπορατικὴν.

— Τίποτε ἀπὸ τὴν Κρέσσωνα ! ἀνέκραξε· καὶ τί νὰ ἐγείνεν ὁ Χάρδης ; Ἐὰν δὲν ἦτο ἔτοιμος νὰ ἔλθῃ ἀπόψε, θὰ εἶχε τηλεγραφήσει πρὸ πολλοῦ· καὶ ἂν ἦτο διὰ νὰ ἔλθῃ, θὰ ἦτο φθασμένος πρὸ πολλοῦ.

Ἀκριβῶς τότε ὁ ἐπὶ τῶν εἰδήσεων τῆς νυκτὸς πρῶτος ρεπόρτερ ἔφερε τὸ ἄγγελμα ὅτι ὁ ὑφιστάμενός του τῆς νυκτερινῆς ὑπηρεσίας, εἰς τὸν γυρὸν του, εἶχε μάθει ἐν τῷ σταθμῷ Βραϊνάρδ καὶ Κρέσσων περὶ τινος δυστυχήματος εἰς τὸ ταχὺ τραῖνον, συμβάντος πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

— Στείλε ἀμέσως νὰ μάθῃς λεπτομερείας, εἶπεν ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης.

— Ἐστεῖλα, ἀπήντησεν οὕτως.

— Ἐχε τὸ σύρμα ἀνοικτὸν ἕως τὸ τελευταῖον λεπτόν, διέταξεν εἶτα ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης. Κάτι θὰ στείλῃ ὁ Χάρδης.

Τότε ἀκριβῶς ἦλθε τὸ σῆμα τῆς τηλεγραφικῆς διαβιβάσεως. — Ὁ τηλεγραφεὶτὴς ἀπήντησε, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ. Ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης ἔκυψεν ἀπλήρως ἐπὶ τὸν ὄμον αὐτοῦ. Ἐχρονολογεῖτο ἐκ Βέντωνος. Τί σημαίνει τοῦ-

το; Ἐφαίνετο νὰ εἶνε ἡ ἀφήγησις τοῦ Χάρδη περὶ τῶν ταραχῶν τῆς Κρέσσωνος.

Σελίδες μετὰ σελίδας ἐξῆλθον ταχέως ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ τηλεγραφετοῦ. Ἡ περιγραφή ἦτο ζωηρά, γραφικὴ καὶ πλήρης.

Οἱ τρεῖς δημοσιογράφοι τὴν ἀνέγνωσαν ταχέως, ἀποστέλλοντες αὐτὴν φύλλον μετὰ φύλλον εἰς τὸν στοιχειοθέτην. Τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν ὑπογραφὴν.

— Θὰ εἶνε μεγάλη ἐπιτυχία, ἐπεφώνησεν ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης.

— Πιθανῶς ὁ Τῶμ ἐμποδίσθη ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸν δυστύχημα, καὶ ἠναγκάσθη νὰ στείλῃ τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀπὸ τῆν Βέντων, παρετήρησεν ὁ ἀρχιπευθὴν.

Ἄλλὰ ὁ κτύπος τοῦ ἠλεκτρικοῦ ὀργάνου ἤρχισε πάλιν.

«Βέντων, 14 Ἰουλίου. — Ἐκ Κρέσσωνος ἔξωρὸς 7 καὶ τέταρτον συνεκρούσθη φορτηγὸν τραῖνον ἀρκτικῶς Βέντωνος ἀπόψε ἑννέα καὶ κατεστράφη ὀλοτελῶς».

Εἶτα εἶπετο βραχεία ἀλλὰ ζωηρὰ περιγραφὴ τοῦ ἀτυχήματος, ἀπλήστως καὶ ἐναγωνίως ἀναγνωσθεῖσα ὑπὸ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, τῶν ἰσταμένων πρὸς τὸν τηλεγραφετὴν.

— Ἄλλη ἐπιτυχία αὐτό! ἐπεφώνησεν ὁ ἀρ-

χισυντάκτης, καὶ ἐσταμάτησε, διότι εἶχε φθάσει ἡ τελευταία σελίς.

Ὁ τηλεγραφετὴς ἔγεινε κάτωχρος, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νευρικῶς ἔτρεμεν, ἀμα ἀφῆκε τὴν γραφίδα καὶ ἤγγισε τὸ κλεῖθρον. Ὁ ἀρχισυντάκτης πρῶτος ἀνέγνω τὸ φύλλον τοῦ χάρτου, μετὰ τὴν μελάνην ὑγράν ἀκόμη ἐπὶ τῶν γενναίων φράσεων.

« Ἀδυνατῶ πέμψαι κατάλογον νεκρῶν καὶ πληρωμένων. — Δόκτωρ Μαίης πέμψει. Τοῦτο ὕστατον τηλεγράφημά μου. Ἀσπασθῆτε μητέρα. Ὑγιαίνετε. Χάρδης».

Ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης ἄφησε τὸ φύλλον καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον.

Ὁ «Μαγνήτης» τὴν πρωίαν ἐκείνην περιεῖχε δύο μακρὰ τηλεγραφήματα μεγάλως ἐφελκύσαντα τὴν προσοχὴν. Παρὰ τὸ ἔθος τῆς ἐφημερίδος, ἀμφοτέρω ἔφερον ὑπογραφὴν, καὶ τὸ ὑπογεγραμμένον ὄνομα ἦτο τὸ τοῦ Θωμᾶ Χάρδη.

Ὑπεράνω τοῦ τηλεγραφήματος, τοῦ διηγούμενου τὴν ἱστορίαν τῆς καταστροφῆς, πρῶτον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεκρῶν, τὸν ὁποῖον ἐναγωνίως διεξήρχοντο τόσα ὄμματα, ἀνεγινώσκετο τὸ ὄνομα «Θωμᾶς Χάρδης, ῥεπόρτερ».

Αὐτὸ ἦτο ὅλον· ἀλλ' ὁ κόσμος ἔμαθε μετ' οὐ πολὺ τὴν ἱστορίαν.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ τοῦ Στήβενσον)

A. Π.

Σ Τ Η Ν Ο Μ Ο Ρ Φ Ι Α

Λευκόπεπλη βασίλισσα, σὲ σένα εἶν' ἡ ψυχὴ μου·
 Σὲ σένα, φῶς πρωτόπλαστο, θὰ δώσω τῇ ζωῇ μου·
 Δάφνης κλωνάρι ἀτίμητο προσμένω νὰ μοῦ φέρῃ
 Τὸ θεϊκὸ σου χέρι
 Στὸν ὕπνο τὸ στερνό.

Σένα λατρεύει ὁ ποιητής, ὁ γλύπτης, ὁ ζωγράφος·
 Κι' ἂν τοὺς ἀρπάξει ὁ θάνατος δὲν τοὺς κρατάει ὁ τάφος.
 Ἀγέραστο κι' ἀνέσπερο τὸ ἔργο πάντα μένει
 Καὶ ζοῦνε δοξασμένοι
 Σ' ἀνθρώπων λογισμό.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΟΣ